

2/XI/1976 Contar i cobrar

No es tracta, no, de comptar i cobrar, sinó de contar i cobrar. I tot seguit veurem per què.

Ja hem parlat en una altra ocasió d'alguns verbs als quals es dóna, indègudament, un tractament pronominal (caure, callar, venir, pujar, baixar, etc.). Però no ens hem referit mai a contar (amb alguns sinònims) i cobrar, i creiem que valdria afegir-los a la llista.

Comprovem, efectivament, que ens saluden dient-nos: «Què et contes?» i, és clar, ens vénen ganes de respondre: «A mi mateix, res». Perquè, no admetent el verb contar, com a pronominal, ens podríem decantar a interpretar que la pregunta és una oració reflexiva. De fet, no sembla que el verb contar hagi conegut un ús gaire normal per al cas que comentem. No creiem que hi hagi res que s'hi oposi però, en tot cas, aquest ús del verb contar no admet el reforç de la partícula pronominal, tal com sol fer el castellà. En lloc de «Què et contes?», doncs, caldria dir, simplement, «Què contes?». Anàlogament, tenim «Què t'expliques» i «Què et dius, de nou?». La tendència, certament, és inadmissible i convindria que no la deixéssim prosperar.

Un altre cas semblant és el que té lloc amb el verb cobrar, especialment quan el fem servir adreçant-nos a un venedor o al dependent d'un establiment que ens ha despatxat. «Cobri's» o «Es vol cobrar?», sentim que n'hi ha que diuen. Sembla, aleshores, que se li demani que es vulgui cobrar a ell mateix. La intervenció de la partícula pronominal hi és, no solament supèrflua, sinó incorrecta, contrària a l'ús tradicional i genuí de la llengua.